

ikke have gjort Indsigelse imod, at Udgifterne vedblive at være lige store, hvorimod jeg har gjort Indsigelse imod, at de nu blive fastsatte som endelige Gager, og derfor har jeg bidraget Mit til, at de fik den Form, som de nu have, nemlig delte i det, som jeg troer er en fornuftig og rimelig Gage i et Land, som ikke er større end Danmark, og et Tillæg, som gives for de eventuelle Forhold, for de, som jeg indrømmer, kostbarere Livsforhold, hvori en Minister midlertidigt befinder sig. Naar dette bliver sat i Forbindelse med en Adkomst, som jeg troer, at Ministrene bør have, til, efter deres eget Forgodtbefindende, naar de træde ind i Ministeriet, at forbeholde sig en Tilbagetræden i deres tidligere Embeder, saa troer jeg, at Ministerenes Stilling i det Hele taget er gjort ikke ugunstig, og at de vilde gøre os stor Uret, dersom de Klagede derover. Med Hensyn til, hvad der er skeet ved Udenrigsministeriet, da troer jeg heller ikke, at man har sat det i et ganske rigtigt Lys, thi, forsaavidt jeg husker, og jeg troer ikke, jeg husker feil, saa vil den Gage og det Tillæg, som vil udkomme for den tilkommende Udenrigsminister, netop være saa høi som den, der var tillagt den Udenrigsminister, som før 1848 stod i Spidsen for Forretningerne. Det har været det Maal, vi have stillet os, saa at jeg heller ikke troer, at vi i denne Henseende ere traadte Noget for nær. Det vil jo desuden engang senere komme til Overveielse, naar Staten i sin Heelhed faaer en Form, som vi Alle ønske og attraae, saasnart Leilighed gives. Det er ikke min Mening ved Udbredelse af denne Art at ville fremvinge det Tidspunkt, naar Fællesforfatningen skal træde i Kraft, men det er kun min Mening gjentagende at gøre opmærksom paa, at vi fra alle Sider i Overgangstiden maae vise saa stor Føielighed, som

vi kunne, og finde os i en Mængde Tillemplinger og i en Mængde Tryk.

Ordføreren: Jeg vil tillade mig at fremføre nogle ganske faa Bemærkninger mod de Forsvarsgrunde, som den høitærede Finantsminister har anført for den høiere Ministergage. Dersom jeg ikke tager meget feil, var en af Grundene den, at den ærede Minister meente, at dette Forslag støttede sig til Pensionsloven. Jeg har læst Pensionsloven igjennem og det Gnefte, som jeg kan antage, at der her kan være stiget til, det er, at der staaer i § 4: „hvad Embedsindtægter, beregnede efter ovenstaaende Regler, overstige 6000 Rbd., kommer ikke i Betragtning“. Det er imidlertid derved aldeles ikke antydet, at der skulde gives Gager paa 6000 Rbd., men man har kun forudsat, at den Mulighed kunde indtræffe, der ogsaa virkelig møder, at en Gage kunde naae til 6000 Rbd., og det er for det Tilfældes Skyld, at Pensionsloven skal indeholde Bestemmelser. Det forekommer mig saaledes, at denne Forsvarsgrund ikke har synnerligt Meget at betyde.

Den anden Grund, som den ærede Minister ogsaa har fremsat, var den, at Forslaget efter hans Mening ikke var betimeligt, at det endnu ikke var den rette Tid til at ordne Forholdet. Jeg maa i den Henseende tillade mig at gøre opmærksom paa, at det ikke afhænger af os at vælge Tiden; men Tiden er der, naar Ministeriet har foreslaet et Gage-tillæg, idet det saa er betimeligt for os at overveie, om det er rigtigt at give det Forlangte eller ikke. Det er, jeg gjentager det, ikke os, der vælge Tiden, men det er Ministeriet selv, og dersom vor Indstilling er ubetimelig, saa er det altsaa ikke vor Skyld, men Ministeriets.